

Botár Antal 1922-2004

Közel egy éve megdöbbenéssel értesültünk arról, hogy 2004. december 5-én, röviddel 82. születésnapja előtt, elhunyt Botár Antal aranyokleveles erdőmérnök, a Nyugat-Magyarországi Egyetem Faipari Mérnöki Kar Faipari Gépészeti Intézetének nyugalmazott adjunktusa.

Botár Antal 1922 december 19-én született Alsósajón (ma Szlovákia) munkáscsaládban. Az elemi iskola 4 osztályát Vashegyen szlovák nyelven végezte, majd tanulmányait a rozsnyói reálgimnáziumban folytatta, ahol 1941-ben érettségi vizsgát tett.

1941 őszén iratkozott be a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Erdőmérnöki Karára. A tanulmányait azonban súlyos anyagi helyzete és a háborús események miatt 1943-ban kénytelen volt megszakítani, és csak hosszú idő eltelte után (katonai szolgálat, hadifogság) 1947-ben tudta folytatni.

Erdőmérnöki oklevelét 1950-ben szerezte meg. Ezt követően demonstrátorként, majd tanársegédként dolgozott az akkori Erdőmérnöki Főiskola Építészeti Tanszékén 1955-ig. Ugyanezen idő alatt másodállásban ellátta a Nehézipari Műszaki Egyetem Bánya-, Kohó-, és Földmérőmérnöki Karának dékányi titkári feladatait is.

1955. május 1-vel helyezték a soproni Tanulmányi Állami Erdőgazdasághoz, ahol az újonnan létesült, gépállomás vezetője lett. Ebben a beosztásában dolgozott 1959-ig, amikor az Erdőmérnöki Főiskolán létrejött Faipari Mérnöki Szak újonnan létesített Faipari Géptani Tanszékére nevezték ki egyetemi adjunktusnak. Ebből a beosztásából ment nyugdíjba 1982. december 31-én.

Mint egyetemi oktató fémtechnológiával, anyagszállítással és légtelkezővel foglalkozott, illetve ezeket a tárgyakat adta elő. Több egyetemi jegyzetet írt. Oktatói munkájában nagy súlyt helyezett a pontosságra, a vizsgáztatásnál objektív és szigorú követelményeket támasztott. Szakmai tevékenységében nagyban segítette szlovák, cseh, orosz és német nyelvtudása.

A Faipari Mérnöki Kar megalakulása után számos szakmai ankétot, konferenciát szervezett, melyeken előadásokat is tartott.

Közéleti érdeklődésű ember volt. Sokszor részt vállalt az egyetem különböző társadalmi tevékenységében, illetve bizottságaiban.

A Magyar Vöröskeresztnek és az Országos Erdészeti Egyesületnek 1950-től, a Faipari Tudományos Egyesületnek 1959-től, az egyetem Műszerbizottságának 1963-tól volt tagja.

A Faipari Tudományos Egyesület soproni csoportjának 1964-től 1974-ig titkára volt. Munkáját nagy szeretettel és odaadással végezte. Családszerető, becsületes, szorgalmas ember volt, akit hallgatói, munkatársai és felettesei tiszteltek és becsültek.

Mozgalmas életútján számos kitüntetésben részesült. Kiváló dolgozó (1962, 1977), Rektori Dicséret (1968), Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója (1969).

Hamvasztás utáni búcsúztatása 2004. december 14-én volt a soproni Szent György templom altemplomában katolikus szertartás

szerint, melyen családján kívül nagy számban vettek részt barátai, ismerősei, volt munkatársai és kollégái.

Ezzel a megemlékezéssel mondunk kedves kollégáinknak utolsó „Jó szerencsét!”.

Dr. Gyurácz Sándor
ny. egyetemi adjunktus

Bacsa Árpád (1950 – 2005)

Bacsa Árpád Kaán Károly Emlékremmel kitüntetett földmérő üzemmérnök, erdőszaktanár, 12 éven át, a Szegedi Erdőtervezési Iroda igazgatója, 2005. december 18-án, türelemmel viselt, hosszan tartó súlyos betegségében 55 éves korában elhunyt.

1950. november 19-én született Szegváron. Gyermekéveit szülővárosában töltötte. 1965-ben felvételt nyert a Szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Technikumba. A sikeres felvételi vizsga után egy évet előgyakorlaton töltött az Ásotthalmi Erdészetenél. A technikumot 1970-ben jeles eredménnyel végezte el. 1970. augusztus 1-től a Nagykunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Ceglédi Erdészeti technikus-gyakomokként dolgozott.

1971-től, 1973-ig sorkatonai szolgálatot teljesített. Leszerelés után, 1973. február 19-én áthelyezéssel került a MÉM Szegedi Állami Erdőrendezőszékhöz, ahol először gyakornokként, majd üzemtervezőként dolgozott. 1979. április 1-től az erdőrendezőszékhöz jogutódjánál, a MÉM Erdőrendező Szolgálatnál dolgozott. A Szegedi Erdőtervezési Irodánál 1982-ben csoportvezetői, 1983-tól irodavezető-helyettesi, majd irodaigazgató-helyettesi beosztásban látta el feladatait. 1993. január 1-től irodaigazgatói megbízást kapott, majd 1997-től igazgatóhelyettes – a közben átalakult intézménynél – az Állami Erdészeti Szolgálat Kecskeméti Igazgatóságánál.

Lelkiismeretes, precíz fegyelmű szakember, jó szervező volt. Jelentős érdemei vannak abban, hogy az iroda munkájában a földmérés és adatfeldolgozás új módszerei teret nyertek, hogy a digitális térképkészítés az erdőtervezői gyakorlat részévé vált.

Következetes, magas követelményeket támasztó, de emberséges vezetői magatartásának is köszönhető, hogy az irodánál az erdőtervezés ígéretes új fiatal nemzedéke van kialakulóban.

1975-től az Erdészeti és Faipari Egyetem Földmérési és Földrendezői Főiskolai Karán, levelező tagozaton tanult, földmérő üzemmérnöki oklevelét 1979-ben kapta meg.

1988-ban a SZÁMALK Számítástechnikai Oktató Központnál jó minősítéssel rendszertervezői oklevelet szerzett. Ez ingatlanrendezői földmérői minősítést 1990-ben kapta meg.

Igen közkedvelt, népszerű alakja lett az erdőrendező országos sporteseményeinek – 25 éve tartanak –, melyeknek eleitől fogva szereplője és az utóbbi években vezetője, irányítója volt. Sokszor vállalt társadalmi funkciókat szűkebb pátriájában, legyen az Erdőrendezőszéki Bérkilövő Vadásztársaság, Országos Erdészeti Egyesület helyi csoportja, és még sorolhatnánk. Nem véletlenül választotta az Állami Erdészeti Szolgálat Szakszervezeti Bizottsága elnökének, ez egy másik alkalmi közösség volt, ahol lehetett egyengetni munkatársak, rászorultak és rászolgálók görögös útjait. Sokrétű, nagy energiabefektetéseket igénylő feladatokat vállalt, sokat dolgozott másokért, mások helyett is.

Temetésén, 2006. január 6-án, az elmúlt évtizedben lakóhelyeül választott Zsombón, családja, rokonai, barátai, iskolatársai, munkatársai, kollégái, erdőrendező – az ország minden részéből – több százan vettek végső búcsút fiatalon elhunyt hozzátartozójuktól. A nagyszámú gyászolókat közelről érintette a halálhír, együttérzésüket személyes részvételükkel nyilvánították ki. A szakmai találkozónak is beillő temetés hangulatát legjobban, a búcsúbeszédben is felolvasott idézettel lehet érzékeltetni, amely Bacsa Árpád egyik legutóbbi – rajongva szeretett iskolájához címzett – írásából származik.

„Külön szeretnék megemlékezni a mindannyiunk által tisztelt és szeretett tanárunkról, Szecső Jánosról. Szeretetéit legalább annyira éreztük, mint szigorúságát, szakmai tudását legalább annyira értékeltük, mint sajátos humorát, emberségét. ... hadt álljon itt néhány mondat abból a levélből, amelyet akkor már beteg tanárunk, balágasunk alkalmával küldött osztályunknak:

„Bizonytal voltak köztetek, akik annak idején énbenem látták a technikum legszigorúbb tanárát, de tudnotok kell, hogy minden fáradozásom arra irányult, hogy becsületes jellemű és tudásban a lehető legjobban felkészült ifjúság lépjen az életbe, mely sokszor zordabb a legszigorúbb tanárnál is! ... Ne tűrjetez semmilyen szabálysértést vagy bűncselekményt a Mi közös kincsünk, az erdő ellen, de Ti járjatok elől becsületben és fejelemben példaképül...”

Kedves Szecső Tanár Úr! Nem volt hiábavaló a fáradozás! A szigorú, de szerető és emberséges tanári kézből hintett magvak jó termőtalajra találtak. Bacsa Árpád egyike volt azoknak a becsületes jellemű, tudásban a lehető legjobban felkészült szakembereknek, akik egész életükben szolgálták közös kincsünk, az erdő javát.

Halász Gábor

Kocsárdi Károly „Bedő Albert Emlékrem” kitüntetettje (1916–2005)

1916. január 7-én született Budapesten. Tizenhét évesen, az iskola padjaiból vitte a természet szeretete az erdő szolgálatára. 1933-ban magyar királyi erdőrendezőgyakornokként kezdte erdőszéki pályafutását.

1935-ben tett erdőri szakvizsgát. Irodai és védkerületi szolgálatát kiválóan és mintaszerűen látta el.

1950-től a Gödöllői Állami Erdőgazdaság Valkói Erdészetiének, 1966-tól a Gödöllői Dombvidéki Erdészetiének a vezetője.

1969-től 1976-ig – nyugdíjba vonulásáig – termelési osztályvezető a Valkói, majd a Gödöllői Erdő- és Vadgazdaságnál.

Színvonalas szakmai munkáját számos állami és társadalmi kitüntetéssel ismerték el (Kiváló Dolgozó, Erdészeti Kiváló Dolgozója, Bedő Albert Emlékrem).

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1950-től haláláig tagja, két cikluson át alelnöke.

Közel két évtizedig tagja az Erdő című lap szerkesztőbizottságának.

Alapítója és több éven át elnöke a Gödöllői Nyugdíjas Erdészek Klubjának.

Életét végigkísérte az erdő szeretete és szolgálata. Igényesség, szigor, szakmai következe-

tesség és kiváló kapcsolattartó képesség jellemezte tevékenységét.

Földi maradványait 2005. július 8-án kísérték utolsó útjára családtagjai, rokonai, kollégái, ismerősei a gödöllői temetőben.

Egy Öreg Tölgy kidőlt, de az Erdő él tovább, őrzi emlékedet és dicsérei munkádat.

Karcsi bátyánk, nyugodj békében!

Ipsits Lajos

Draskóczy József **gyémántdiplomás erdőmérnök** **1912–2005**

Kedves Jóska bácsi!

Ezt az utolsó levelet már nem Tamásiba címezem, ahonnét 2005. nov. 16-án, 94 évesen, „istenhitben, békecséggben és a feltámadás reményében” végleg eltávoztál. Így fogalmaztad meg évekkal ezelőtt gyászjelentésedet, tudatosan és félelem nélkül készülve a „minden ember utolsó útjára”. Közel fél évszázados barátságunk alatt hány, de hány levelet váltottunk, s hányszor személyesen is beszélgettünk!... Mennyire örültél megszülető gyerekeimnek, majd sorjában jövő unokáimnak!... Hány-szor keseregünk szóban és írásban szakmánk közismert balsorsán... Hány alkalommal próbáltuk közösen megfejteni az ég, a föld és az élet nagy, nehéz titkait, amelyek immár végleg világosak előtted! Te már mindent látsz, mindent tudsz, mindent értesz odafönről. Nincs szükség e levélre. Nem is neked, hanem magamnak/magunknak írom: hosszú és mindig felhőlen barátságunk összefoglalásaként.

Életed, sorsod jellegzetesen XX. századi magyar értelmiségi sors. Erdély és Kárpátalja határáról, Máramaroszigetről indultál 1912-ben. Trianon – ez a máig be nem gyógyuló seb – vetett 1921-ben Budapestre, majd Pécsre, végül 1927-ben vissza a főváros mellé, az akkori Rákosszigetre. Budapesti érettségid után (1931) jelentkezted a Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészkarára, ahol 1937-ben középiskolai fizika-matematika szakos tanári oklevelet szerezted. 1938/39-ben tanítótól is Nagykorösi a ref. Arany János Gimnáziumban, ám az erdő – ez a nehéz szerelem – jobban vonzott, mint a számok és fizikai törvények csodálatos, de hideg világa. 1939-ben beiratkoztál a budapesti József Nádor Műszaki Egyetem Soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karára. Itt ideiglenes tanársegédként kinevezést s az ezzel járó szerény díjazást kapva végeztet tanulmányaidat. Nem szüleid nyakán éltél, mint annyi sok akkori – és mostani – diáktársad. A legrövidebb idő alatt, 1943-ban szerezted meg az erdőmérnöki oklevelet. Mindig örömmel emlegetted első, legrövidebb s holtig a legkedvesebb szolgálati helyedet, Gyergyó-Bélbort, ahol erdőhivatal-vezetőként azonnal munkába álltál. 1944 őszén a mind gyorsabban közeledő világégés elől menekülnöd kellett. Ezt Budapesten szerencsésen át- és túlélve, 1945–49 között Piliscsában voltál erdőgondnok. Nem lévén párttag, az akkori nagy átszervezések folytán üzemtervező lettél 1964-ig a hajdani I. sz. Budapesti Erdőrendezőszégnél. Családi ok miatt innen kéréted áthelyezését Tamásiba, ahol erdőfelügyelőként szolgálva mentél nyugdíjba 1978-ban. Ám dolgoz, munkaszerető ember lévén, nem a tv

előtt ülve „élvezted a jól megérdemelt nyugalmat”, hanem nagy kedvvel művelted kertedet, ápolatad gyümölcsfáidat, gondoztad méheidet s a ház körüli aprófőzőságot. Eközben teljesen egyedül vezetted egyszemélyes háztartásodat; sütöttél, főztél, mostál, takarítottál magadra, s a téged látogató gyerekekre, később unokákra, rokonokra.

Szellemed sem pihent. Gondos adatgyűjtés után megírtad családod történetét 1242(!)-től napjainkig. Bölcs mondásokat s – régiesen hangzó szép magyar szóval – „istenes” verseket gyűjtöttél kötetbe. Csokrot kötöttél az egészséges és hosszú élet titkaiból. Kertészeti fogásokat, étkezési recepteket válogattál innen-onnan, s rendeztél sajtó alá, hogy csak főbb irodalmi munkáidat említsem. Nem unaloműzből tetted mindezt – már két bottal, végül járókerettel botorkálva –, hanem a gyerekek, unokák, rokonok, barátok szolgálatában, hogy emberibb emberré legyenek. Valamennyiünknek jobban tudtad, hogy földi életünk s főleg nyugdíjas korunk nem a pihenés ideje, hanem „munkára vagyunk teremtve, mint a madár repülésre”. Bibliádból – amely valóban „mindennapi kenyered” volt – ezt az életszabályt is tökéletesen megvalósítottad, a másokra figyelés és a „segíteni, ahol csak lehet!” alapállás mellett. Többszörösen is erény ez a magadfajta befelé élő, befelé fordult embernél.

Szigorú voltál és következetes? – Elsősorban önmagadhoz. Tudtad, emberhez méltó élet és eredményes munka csak így érhető el. Így igyekezted nevelni gyermekeidet és unokáidat is, és példát adva nekünk is.

Becsületességedre mondta egyszer nagyon találóan egyik kollégánk: „Draskóczy Jóska az az ember, akire minden anyagi ügyemet nyugodtan rá memém bízni, évvégi beszámolást sem kérve tőle”. Vajon hányunkról mondható el ugyanez?...

Egyszóval igaz ember voltál. Nem lenne ennyire gyalázatos a világ, ha több hozzád hasonló élne közöttünk. Másvilági sorsod felől ezért a legkevésbé sem aggódom, hiszen az Úr idelent megpróbálja, odafönt viszont el nem múló jókkal jutalmazza az igaz embert.

Közel fél évszázados atyai jóbarátságodat szívőből megköszönve, a legmelegebben ölellek, s nem hiszek a „végső búcsúban”, mert életed nem múlt el, csak megváltozott.

Dobay Pál

Kékedi Károly **(1932–2005)**

Kékedi Károly 1932. december 24-én született a Bács-Kiskun megyei Kisgyőrön. (Édesapja is erdőész volt.) Iskoláit Lillafüreden és Bükkszentkereszten végezte. Gyakornokként a Miskolci Erdőgazdaságnál helyezkedett el, majd 1950-től a Szolnoki Erdészkepző Iskolát látogatta. Elvégzése után, immáron erdősztechnikusként a Szabadszállási Erdőgazdaságnál, majd a katonai szolgálat után 1955-től a Bajai Erdőgazdaságnál helyezkedett el. A Hajósi Erdészeti erdőészeti szakelőadóként dolgozott. 1963-ban került a Kecskeméti Állami Erdőgazdaság – jelenleg KEFAG Rt. – Kelebiai Erdészetihez. Nyugdíjba vonulásáig itt dolgozott erdőművelési műszaki vezetőként.

„...a rámbízott erdőre, fásításra hűséggel vigyázok...” – vallotta 1968-ban egy hivatalos esküben. Ezzel a hivatástudattal végezte munkáját, irányította több évtizeden keresztül az

erdőtelepítéseket a Kelebiai Erdészeti homokbuckás területein, munkásságával hozzájárult a Duna-Tisza köze sikeres Alföldfásításához.

Egy csendes, munkáját szerető, lelkiismeretes, köztiszteletben álló erdőszkollégát veszítettünk el, emlékét megőrizzük, nyugodjon békében!

Cserjés Antal **aranydiplomás erdőmérnök**

2005. október 25-én, életének 83. évében elhunyt. Esztergomban, a Belvárosi temetőben helyéték örök nyugalomba.

Tar László **(1932 – 2005)**

Megrendülten értesültünk, hogy Tar László kollégánk, (Taci) barátunk 2005. október 19-én váratlanul távozott az élők sorából. A kór rövid idő alatt elhatalmasodott a mindig cselekvőkész erős emberen. A halottól október 28-án vettünk búcsút családja, ismerősei és megjelent kollégái jelenlétében és helyezték el hamvait az Erdi Karmelita-hegyi templom uma-kápolnájában.

A pesterzsébeti születésű aranydiplomás erdőmérnök kollégánkra emlékezve felidéződnek főiskolai cselekményei, amelyeket maga is jó érzéssel rögzített nehezen kikényszerített írásában, a következőképpen; „...rajztanárom, dr. Hóman Károly – teljesen jogosan – megbuktatott rajzból, mivel akkor a rajz főtantárgy volt. Az egész nyár pótvizsgáraj elkészítésével telt el. Miután a pótvizsga akadályain átverekedtem magam, kialakult bennem egy olyan inger, hogy a látottakat iróniával nézzem. Ennek következménye volt, hogy a ceruza és a papír mindig a kezemügyében volt. Így lettek a legmesszebbmenő tisztelet professzoraink és a tanszemélyzet egyes tagjai ceruzám hegyének célpontjai.” Igen, Taciban már az egyetemen eminens évfolyamtársat ismertünk meg a rögtönzött karikatúrát látva, ill. a műszaki tárgyak iránti hajlamait tapasztalva.

A szakmai pályáját a Hárosi Falemezművekben kezdte, majd hosszabb ideig a Kelebbükki Állami Erdőgazdaság gépesítési előadói feladatait látta el. Később volt szakfelügyelő (amikor együtt is járhatuk az erdő), majd a gazdaság fatermesztési tevékenységét irányította. A szakmai ismeretek és tapasztalatok jogosan sarkallták a tisztes eredmények produkálására. A munkája értelmét több helyen felmutatta, alkotásaiban keze nyomát hagyta a pályája során a Hajdúhadházi Bocskai I. Faipari Tsz.-ben, a Mezőber miskolci, majd Budapestre visszakerülve a Pest megyei kirendeltségén. Budapestn visszatért újra a szakághoz és az Erdő- és Fagazdasági Egyesülés, ill. Fagazdaságok Központja műszaki és gazdasági szaktanácsadójaként dolgozott. A számára gyakorlatiasabb tömeltetés lehetőségét végül az Erdőgazdasági Fűz- és Kosáripári Vállalatnál (SALIX) találta meg, ahonnan mint műszaki, termelési osztályvezető ment nyugdíjba.

Nekem különösen szép emlékként rögzült – már nyugdíjas időszakunkban – a borsönyi erdőben közös cserkélésünk eredményeként elejtett vaddisznó terítéke, valamint az átél nap sugaras őszi erdő színe és fénye. Tacikám, ez a szín ragyogja be földi alkotásaid és kísérjen az örök vadászmezőnkön, ahol majd biztonságosan találkozunk. Nyugodj békében!

Dr. S Nagy László.